

[Hans Knudsen.]

den erkendelse, som skattekommissionen og vist alle skatteeksperter nåede frem til i deres undersøgelse af fradragsreglen og dens problemer. Det er antagelig den samme erfaring, den foregående regering havde gjort, da den ikke i sit regeringsforslag ændrede så meget som en krone i indkomstskattefordelingen.

Derfor må jeg være af den opfattelse — hvis man ikke i dag giver udtryk for noget andet i hvert fald — at den egentlige årsag til, at man holder fast ved skattefradragsretten med så stor standhaftighed, må være, at man ikke ønsker, at mellemindkomsterne skal lettes, hvis det skal ske ved en stramning af beskattningen for de største og konstante indtægter.

Hvilke lettelser er der da mulighed for ved disse forslag at give mellemindkomsterne? Jeg har med stor interesse gennemgået de beregninger, som er opstillet i tabellerne 5, 6 og 7 i bilagene til lovforslaget om kommunal indkomstskat. Her gøres den samlede virkning af skattereformen op for skatternes vedkommende. Disse tabeller er lavet på grundlag af den skattepligtige indkomst, og her går lettelsen op til indkomster på 16 000 kr., hvilket omtrent svarer til de 20 000 kr. for ægtepar, jeg før har nævnt. Disse tabeller viser, at lettelserne er størst netop omkring og lige over sygekassegrænsen, og at lettelserne er størst i provinsbyerne, netop dér, hvor ståttestigningen i de senere år har været særlig hård ved mellemindkomsterne.

I en gennemsnitsprovinsby vil et ægtepar med en skattepligtig indkomst på mellem 8 000 kr. og 15 000 kr., hvilket altså svarer til en bruttoindkomst på mellem 9 000 kr. og 20 000 kr., få de samlede skatter nedsat med mindst 12,5 pct. og op til 15 pct. Disse nedsættelser, som enhver vil kunne se virkelig er nedsættelser, der betyder noget i penge, vil få virkning for alle ægtepar uden børn. Hvis der er børn i ægteskabet, vil nedsættelserne blive endnu større. For et ægtepar med 2 børn vil skatteenedsættelsen, når børnetilskuddene regnes med, blive på mellem 14,3 pct. og 21 pct. for alle disse mellemindtægter på mellem 9 000 kr. og 20 000 kr.

Det er naturligvis rigtigt, at man ikke opnår så omfattende skatteenedsættelser,

uden at skatterne så må betales af andre indkomstgrupper eller på anden måde. De store indkomster får en skatteforhøjelse efter lovforslaget, men denne forhøjelse ligger indenfor det rimelige. Ved den nuværende skattefradragsret har man opnået, at selv de største indkomster i dette land det ene år med det andet ikke beskattes med mere end lidt under 40 pct. Så længe vi har skattefradragsreglen ubegrænset, vil vi ikke være i stand til at nå væsentligt op over de 40 pct. Men vi er ude i den meningsløshed, at en merindkomst også for de større indkomster — ja, særlig for de større indkomster — beskattes meget hårdt i det første år, i visse tilfælde med en del over 100 pct. af merindkomsten. Ved at beskære fradragsretten kan vi som foreslået i reformforslagene komme op over en 50 pct.s beskattning af de største indkomster, men det er ikke nødvendigt selv for de allerstørste indkomsters vedkommende at komme længere op end til den 65 pct.s beskattning, som finansministeren foreslår. Ved at beskære fradragsretten kan vi forhindre den urimelige beskattning af merfortjenester, og vi behøver ikke som i den nuværende lovgivning at have en bestemmelse om, at skatten aldrig kan overstige 80 pct. af indtægten. Den vil nemlig efter forslaget aldrig blive mere end 65 pct.

For den enkelte skatteyder vil det være en betydelig fordel kun at have to skatter at betale, når indtægten ikke overstiger de ca. 20 000 kr., en skat til staten og en skat til kommunen. Han vil til enhver tid hurtigt kunne regne ud, hvor meget han skal betale i skat såvel til stat som til kommune. Til staten skal han betale 17 pct. af den del af indtægten, der ligger over det skattefrie beløb på 5 000 kr. for ægtepar. Til kommunen skal han betale skat af den del, der ligger over 3 000 kr., og her er skatteprocenten naturligvis kommunens skatteprocent. Skatteyderen ved også, at en forøgelse af indkomsten fra det ene år til det andet aldrig kan koste halvdelen eller mere i skat af merfortjenesten; han ved, at hvis kommunens skatteprocent f. eks. er 10, er den samlede skat stadigvæk de 17 pct. til staten plus 10 pct. til kommunen eller ialt 27 pct. af det beløb, der ligger over de skattefrie beløb. Der kan ikke være tvivl om, at et så enkelt skattesystem vil få en god mod-